

„Турция, е била всѣкога отъ най-голѣма тежестъ, отъ
 „най-голѣмъ авторитетъ. Не грѣшимъ, мислимъ, ако
 „искаме да разчитаме на Велика-Британия още и за
 „това, защото тя има признато право да издигне ви-
 „соко и съ безспоренъ авторитетъ своя гласъ въ полза
 „на страждущитѣ въ Турция християнски народи; съ-
 „щате се, вѣрвамъ, госпожи и господа, защо тя има това
 „безпрѣкословно право; има го тя това право, защото тя,
 „заедно съ своитѣ съюзници въ крѣмската война спаси
 „Турция отъ явна пропастъ и я спаси съ надежда, че
 „Турция ще се поправи, че Турция ще се реформира, но
 „Турция нито се поправи, нито се реформира, нито из-
 „пълни въ дѣйствителностъ нѣщо отъ наложенитѣ ѝ слѣдъ
 „тази война задължения въ извѣстния парижки договоръ
 „и отъ даденитѣ ѝ обѣщания прѣдъ цѣла Европа. Подпи-
 „савшитѣ тоя договоръ сили ще ни позволятъ сега да
 „се оплачемъ прѣдъ тѣхъ отъ непоправимата Турция,
 „която тѣ спасиха отъ явенъ погибелъ, да се оплачемъ и
 „да ги помолимъ да ни помогнатъ сега да се отървемъ
 „отъ нейното злоторно управление. Каквато и да е по-
 „литиката на сегашното велико-британско правителство,
 „ние слѣдъ това, което чухме, което видѣхме, и за което
 „ни се разказва, искаме да вѣрваме, че и то ще погледне
 „на работитѣ другояче и ще даде и то своето съдѣйстви-
 „е за подобрението нашата народна участъ. Робството
 „на България, па и на другитѣ християнски народи въ
 „турско не е и не може да бѣде и за напрѣдъ гаранция
 „за цѣлостта на тази империя и за миръ въ Европа.

„Ние вѣрваме, че проявенитѣ въ тази свободолюбива
 „страна симпатии къмъ нашия измѣненъ народъ, нѣма да
 „останатъ ни гола дума, ни просто чувство. Ние вѣрваме,
 „че английскиятъ народъ, въ своята извѣстна опоритостъ
 „за защита на правдата и на свободата, нѣма да допусне